

sekkel.

Mindkét kísérleti felállásban egy kontroll periódust követően az mGluR-okat farmakológiailag aktiváltuk egy mGluR agonistával.

Poliszinaptikusan kapcsolt sejt párok elvezetését követően azt találtuk, hogy az mGluR-ok aktivációja két féle kimenetelt okozott a dIPSP/C amplitúdóiban, egyes esetekben szignifikánsan növelve, más esetekben változatlanul hagyva azokat. Az események latenciáit megvizsgálva azt találtuk, hogy nem okoz szignifikáns változást sem a dIPSP/C latencia átlagában, sem az átlagos *failure* rátában.

Extracelluláris stimulációval az IN-okra érkező serkentő bemeneteket vizsgáltuk mGluR aktiváció hatására. Az agonista applikációt követően a serkentő posztzinaptikus potenciálok erősödését tapasztaltuk.

Összegezve eredményeinket azt találtuk, hogy az mGluR-ok aktivációja mind az IN-okra érkező glutamaterg, mind a GABAerg szinapszisok erősségét képes modulálni, ami egy sejttípus-specifikus hatásmechanizmust feltételez az emberi neokortexben.

Săpătaru Mark (Babeş–Bolyai Tudományegyetem)

Zenei ekstázis és megsemmisülés

Mi a zenei ekstázis? Hogyan definiálhatnánk ezt az élményt? Mi történik az ember egyedi alkatával ebben a mindent felszámoló pillanatban? Élhet-e tovább úgy, ahogyan addig? Hogy is térhetne vissza a hétköznapi életéhez, ahol mindent az egyhangúság és a monotónia dominál? A zenei ekstázis révén az egyén megtapasztalja az ő fundamentumát, megtalálja azt a valamit, ami egész lényének az esszenciája. A rezgések e csúcsában a test, az anyag szétporlik, és utat enged a teljes megsemmisülésnek, amiben a széttört ember saját lényegére lel. Az ekstázis aktusában fog találkozni a partikuláris az univerzálissal: csakis az egyedi testünk fog elvezetni a matérián túlba, ahol minden megkülönböztettség megszűnik. Eljutva ide, ebbe a minden differenciától mentes létbe, az ember lényege visszatér oda, ahonnan jött. Az élet a sokféleségben, a változékonyban és az egyediben nyer alakot. Így az ember magányosságra van ítélve, hiszen el van választva mindattól, ami a lényegét alkotja. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a halál által mindenki vissza fog jutni abba az állapotba, ahol az egyedi és a partikuláris többé nem létezik. Úgy látszik, mintha a zenei ekstázis és a halál közel állnának egymáshoz, hisz jellegüket tekintve nagyon hasonlóak. Lehetséges lesz-e a halálba ugrás, a zenei megsemmisülés csúcsán?